Temps Ordinari - Divuitè diumenge

Per DavidG el dl., 29/07/2024 - 00:00

Ex 16,2-4.12-15
Ef 4,17.20-24
Jn 6,24-35

Pels que parlem de cursos més que d'anys, l'estiu és el tancament del temps que va entre setembre i juliol. Ara, a l'estiu, deixem enrere el curs anterior: un temps que fou d'esperances, d'il·lusions, d'oportunitats...; algunes acomplertes, altres impossibles, d'altres les ajornem per a més endavant. De manera que, amb la calor que ens fa alentir les presses, anem tancant la vida del curs anterior, albirem l'inici d'un nou cicle, i també es projecten els dies que vindran amb el nou curs: unes altres esperances, les mateixes pors, noves il·lusions...

En el cor de l'estiu, la Paraula de Déu d'avui diumenge s'escau com anell al dit. i ens convida a deixar enrere una antiga manera de viure, a deixar una naturalesa envellida per acollir una nova naturalesa a imatge de Déu. No es tracta sols d'un bronzejat de temporada, sinó disposar-nos a deixar-nos dur més enllà, més endins i més enfora. Enguany -per què, no?- se'ns pot donar sortir del cicle del costum, del de sempre, i anhelant una nova naturalesa, aquella que es desenvolupa quan el nostre aliment és Jesús.

Precisament, a l'estiu se'ns donen més ocasions de prendre contacte amb la natura, que ens envolta i ens constitueix. Ens banyem al mar, gaudim de la muntanya, ens endinsem al bosc. Però també prenem més consciència de la pròpia salut, cerquem el benestar interior o el gaudim encara més, quan el compartim amb altres. La invitació a la nova naturalesa que Sant Pau proposa als efesis, també ens arriba avui al cor d'aquest temps d'estiu, que ja és de per sí moment de canvi de cicle i de retrobament amb la natura. ¿Restarem oberts -aquesta vegada com mai- a una inusitada transformació?

Els jueus de l'Èxode, liderats per Moisès, van tenir el coratge de deixar enrere la vella naturalesa a Egipte. Tan insuportable es feia l'opressió del faraó! La necessitat urgia i van trobar el moment oportú i la persona adequada per aventurar-se a travessar el Mar Roig. L'amor de Déu que els feia costat els empenyia a deixar enrere l'esclavatge, i reconèixer que el Senyor els volia lliures.

Un cop alliberats del Faraó, els caldrà alliberar-se d'una altra opressió. La de la rutina, la de l'enyor, la de la manca de fe en l'avenir. Per això, Déu els donarà el mannà com a pa de cada dia. Tan important com el coratge de sortir, al poble li caldrà demanar el recurs que manté l'impuls sostingudament. L'èpica de la sortida dona pas a les rutines del desert. Es lluny encara la terra promesa que atraurà cap a sí amb una nova inèrcia. Entre la sortida d'Egipte i la Terra Promesa, els cal el pa de Déu que fa mantenir el pas amb fe.

Son inevitables les murmuracions quan es té gana de plenitud, i no es sap com saciar-la. Es inevitable cercar signes per totes bandes que actualitzin la promesa de Déu i que ens assegurin que anem pel camí de la salvació. Déu està disposat a donar-nos el pa de cada dia, però també vol que aprenguem a conviure amb fe, a sostenir la confiança en la incertesa, a persistir en el dubte, a continuar sabent que el pitjor que ens pot passar, tot seguint Crist, és que assolim un nou aprenentatge. Som temptats de saciar per un moment la gana amb un pa que es fa malbé. Avui, Jesús se'ns ofereix com el pa baixat del Cel, el pa de cada dia que ell prepara per a nosaltres. Es el pa elaborat a partir de la seva Paraula, que cal girar i regirar per fer-la nostra, la que cal deixar reposar per a què hi fermenti el llevat, la que cal coure al caliu de la comunitat i, en acabat, la que cal deixar reposar abans que la nostra existència esdevingui eucaristia.

Jesús és el pa de vida, Jesús és el l'aigua que treu la set per sempre, Jesús és, en definitiva el menjar que ens dona l'empenta per aixecar-nos, la força per sostenir-nos i el desig de trobar-nos en l'amor que Ell ens té. En la comunió rebem el senyal ineludible, que ens fa responsables de cristificar totes les nostres intencions, accions i operacions.

Preguem per a que se'ns doni aquesta novetat car, com ens diria Sant Pau, Vosaltres sabeu prou en quin temps vivim (Rm 13,11)

ETIQUETES
NOVETAT ALLIBERAMENT PA DE VIDA